

FAD 2019 - Festival Amatérského Divadla

Párovské Háje 21.- 24.3. 2019

HODNOTIACA SPRÁVA VYBRANÝCH PREDSTAVENÍ

Daniela Evjáková

Holden a my, tí ďalší

ZUŠ J. Rosinského, Nitra

DS Divadelní panteri

pedagogicko-režijné vedenie Marica Šišková

Najzásadnejšou devízou tejto inscenácie je samotný výber spôsobu inscenovania v kontexte predchádzajúcej tvorby súboru. V minulom roku sme videli v podaní Divadelných panterov interpretáciu diela *Na slepačích krídlach*. Vtedy sme videli výbornú prácu Marice Šiškovej s textom a hmatateľné hĺbkové zoznámenie sa súboru s témami diela. Výpoveď však neprenikla cez javiskové stvárnenie, bola odtušená, no ostala zviazaná, ako jej interpreti, textom a mizanscénami. Pri inscenácii *Holden a my, tí ďalší* sa udial obrovský posun v prístupe k inscenovaniu a to celkom opačným smerom. Autori odhodili podporu kvalitnej predlohy a vrhli sa pátrať po vlastných témach. A i keď im to prinieslo veľké prekážky, ktoré idú ruku v ruke s autorským divadlom, dostavila sa i krása autentičnosti, adresnosti, pocitu, že to má v tejto fáze vývoja súboru zmysel robiť práve takto a nie inak.

Generačná výpoveď stála na jednoduchých inscenačných prostriedkoch. Laik by snád povedal, že celkom chýbali kulisy a kostýmy, a svojím spôsobom by mal pravdu. Samozrejme scénografia v inscenácii bola a bola veľmi premyslená. Všetky inscenačné prostriedky boli minimalistické. Cieleny výber prázdneho priestoru, javiskovo-hľadiskové usporiadanie na spôsob pol arény, odhalenie útrov javiska (odstránenie zadného výkrytu), civilné kostýmy, naturalismus nielen v scénografii, ale i v mizanscénach, rušenie rampy divák-herc – to všetko hralo a podporovalo výpoveď odhaleného bytia mladých ľudí, ich zraniteľnosť a hnev, pocit vystrčenosti do prázdna, vhoďenia na scénu, kde ich každý hodnotí a kritizuje. Medzi najvýraznejšie prekážky, s ktorými sa súbor v predstavení potýkal, patrila nekonzistentnosť tvaru, rozpadnutý temporytmus, a kolísavý herecký výkon (všetci vieme, aké náročné je v tomto divadelnom druhu byť na scéne sám za seba a zároveň byť hercom). Nedostatky inscenácie nahrádzala energia, ktorá išla zo súboru, ich súhra a porozumenie, odvaha a potreba veci vypovedať. Predstavenie bolo významnou udalosťou festivalu. Pre tvorcov i pre divákov.

5 /päť príbehov/

ZUŠ J. Rosinského, Nitra

DS Dopolósmej

pedagogicko-režijné vedenie Štefán Foltán

Scénická koláž piatich príbehov Etgara Kereta oslovovala scénografiou plnou absurdných nápadov od jednorozčca cez hlavu muža s guľkami miesto mozgu až po igelitku, tiež detailnou prácou so svetlom – malé lampičky na scéne, a najmä osobnosťami dievčat, ich zmyslom pre humor a vzájomnou spoluprácou. Nezládnutá ostala práca s textom, celková dramaturgia diela i jednotlivých situácií. Divák sa po chvíli strácal v tom, koľko je na scéne postáv, v ktorom sa nachádzame príbehu, tušiac, že tu nejde o zámer. Autori mali nakročené k vynikajúcej surreálnej groteske. Nelogickosť a nesúrodosť prvkov, pocit náhodných javov na scéne a absencia smerovania od niečoho k niečomu v spojení s energiou a presvedčivým prevedením dievčat, obsahovali v sebe krásu a boli divácky veľmi príťažlivé. Aby tento princíp ocenil divák ako zámer, bolo by nutné s ním priznať viac pracovať. V opačnom prípade je nutný návrat k otázkam, prečo túto hru inscenujeme, o čom, ako tá-ktorá situácia podporuje zvolenú tému, ako zvoliť delenie poviedok, aký bude systém delenia rolí a podobne.